

EGY FOTÓ

EGY TÖRTÉNET

Azt mondják, minden jó fotó történetet mesél, de legtöbbször nem tudni, mi van mögötte. Pedig gyakran nemcsak a kép maga különleges, hanem az is, ahogyan készült. Ezért gondoltam úgy, hogy a Pegazusban egy sorozat keretében néhány általam érdekesnek, vagy nehezen elkészíthetőnek gondolt kép keletkezésének történetét megosztom az olvasókkal.

Ezt a képet azért választottam, mert nehéz volt elkészíteni. Miután elképzelttem, mit szeretnék, azt meg is kellett valósítani. Mivel nem egy beállított fotóról van szó – ami egyébként lovak esetében egyáltalán nem könnyű –, így ismétlésre nem volt mód. Céлом az volt, hogy a Nap és a kék ég is látsszon, az előtérben a fű részletes legyen, a lovak, zsoké vizont majdnem csak sziluettben látszódnak, mert a képet egy fotóügynökség gyűjteményébe szántam, ahol a modellek engedélye nélkül nem szerepelhetnek felismerhető emberek a képeken. Végül sajnos nem fogadták el, mert véleményük szerint még így is beazonosíthatók a fotón látható zsoké.

De térjünk vissza a kép készítéséhez. Adott volt egy verseny, ahol viszonylag sok lovas indult. Mielőtt a kamerám elé értek, megterveztem a leendő kompozíciót, beállítottam a gépet, hogy sziluettzerűek legyenek a lovasok, és vártam. Hozzá kell tenni, hogy a pályát elválasztó barrier vonalában ültem, félig hasalva, hogy a Nap által átvilágított fűszálak és a kék ég kontrasztja jobban érvényesüljön, a zsoké látványa pedig monumentális legyen, hiszen a nagylátószög miatt ahhoz, hogy ez az érzés meglegyen, nagyon közel kell menni a témához. A barrier vonala vezet a tekintetet, ez adja meg a mozgás irányát. Éreztetni akartam azt a hihetetlen erőt, dinamikát, ugyanakkor légies könnyedséget, ami ezekből a patás gepárdokból árad. Csak az tudja, milyen ez, aki ilyen közelről érzi őket, ahogy szinte tovaúsznak. Reménykedtem, hogy lesz egy zsoké, aki szorosan a barrier mellett halad majd, mert ő lesz az, aki igazán közel hozza a nézők számára is ezt az élményt. Mivel a kompozíciót tartani kell, csak minimális mozgásterem volt. Fél szemmel figyeltem csak, hogy mikor érnek oda hozzám. Nem, egyáltalán nem volt veszélytelen vállalkozás...! A kompozíció végül sikerült, az első kép lett a legjobb a sorozatból, jól időzítettem, jól jöttek ki a mozgásfázisok. Remélem, sikerült átadnom a légies, ám annál erőteljesebb telivérek nyújtotta érzést.

Somogyári Anett